

Тия думи паднаха въ сърцето на Авдеича, и още сжщия день той отиде, купи си едно евангелие и почна да чете.

Отначало бѣше рѣшилъ да чете само въ празникъ, но щомъ зе да чете, тѣй хубаво му стана на душата, че почна всѣки день да си попрочитва. А по-нѣкога той се унесе, че газѣта изгаря въ ламбата, а той не може да се откъсне отъ евангелието. И той почна да чете всѣка вечеръ. И колкото повече четѣше, толкова по-ясно зе да разбира, що иска Богъ отъ него и какъ трѣбва да се живѣе за Бога. И сѣ по-леко и по-леко му става на сърце. Понапрѣдъ легне да спи, охка и пѣшка цѣла нощъ — сѣ за Капитошка си мисли; а сега само току дума:

— Слава Тебе, слава Тебе, Господи; Воля Твоя!

И промѣни се цѣлиятъ животъ на Авдеича. По-напрѣдъ, и той въ недѣля ще намине въ кръчмата, ще си пийне съ нѣкой познатъ и, макаръ да се не напива, но сѣ напуска кръчмата веселъ — глупости приказва: и ще извика нѣкого, и ще го одума. Сега всичко туй само по себе се махна. Животътъ му стана тихъ и радостенъ. Заранъ, стане, свърши си работата, сваля ламбата отъ гвоздеа, постави я на масата, зема отъ полицата книгата, отвори я и почва да чете. И колкото повече чете, толкова по-разбира, толкова по-свѣтло и по-весело му става на душата.

Една вечеръ Авдеичъ се зачете до късно. Четѣше евангелието отъ Лука. Бѣ прочелъ шестата глава, бѣ прочелъ стиховетъ:

„На оня, който те удари по бузата, обърни и другата; а на оногова, който ти вземе горната дреха, не прѣчи да ти вземе и ризата. На всѣкиго, кой-